

FLED BACK

Revistă de experiment literar

Director Daniel CORBU

ANUL XVIII
2021

Nr. 7-8

IULIE-AUGUST

Ionuț CARAGEA

Să fii poet

să fii romantic și să fii un martir,
să fii apatic și să fii în delir,
să fii rușinea încercată pe dos,
să fii degeaba și să fii cu folos.

să fii pervers din exces de pudoare,
să fii timid și să dai din picioare,
să fii creștin și să-njuri dumnezeii,
să fii dorința și chinul femeii.

să fii ascet și să umbli prin lume,
să fii sărac și cu multe volume,
să fii iubit și să fii împotriva,
să fii frumos și urât deopotrivă.

să fii nebun și să-ți simți nebunia,
să fii damnat și să sperii veșnicia,
să fii bolnav și să vrei să te doară,
să fii poet și poeții să moară.

Ceva din mine caută ceva

Ceva din mine caută singurătatea, ceva
caută oamenii.

Bine că am ce alege.

Ceva din mine caută lumina, ceva caută
întunericul.

Bine că pot arde, bine că mă pot stinge.

Ceva din mine caută liniștea, ceva caută
larma.

Bine că există cuvântul.

Ceva din mine caută moartea, ceva caută
nemurirea.

Bine că există cerul.

Ceva din mine caută ceva din tine.

Bine că există iubirea.

Ceva din mine caută adevărul, ceva caută
minciuna.

Bine că există cugetul.

Ceva din mine caută totul, ceva caută
nimicul.

Bine că există ceva care caută ceva.

Ceva din mine caută suferința, ceva caută
alinarea.

Bine că există lacrima.

Ceva din mine caută fericirea.

Bine că există speranța.

Ceva din mine caută agonia, ceva caută extazul.

Bine că mai pot să respir.

Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu,
ceva îl caută pe diavol.

Bine că am în cine să cred și de cine să mă
lovesc.

Ceva din mine caută uitarea, ceva caută
amintirea.

Bine că mai există visele.

Ceva din mine caută o secundă, ceva caută
un minut,

Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva
caută o lună,

Ceva caută un an, ceva caută o viață,

Ceva caută mereu ceva.

Prizonier

uneori urăsc lumea

pentru că există fără mine

uneori mă urăsc

pentru că exist fără lume

și între aceste stări diforme ale existenței

mă întreb cum este să iubești cu adevărat

lumea aceea care există fără lume

și eul acela care există fără eu

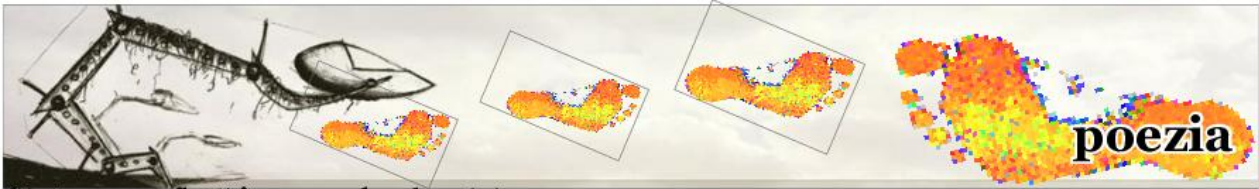
ceea ce scriu este o poezie

ruptă din realitatea fantomatică

împrejmută cu garduri înalte de sîrmă

ghimpată

zornăie din lanțuri neliniștea durerii

ființa mea aflată în pragul nebuniei
visînd la ultimul zbor către lumea
de dincolo de lume

Festina lente

năucitoare clipe, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente,
calvarul cu cocoasă, copita de argint,
cu fiecare vobă încerc să nu vă mint,
cu fiecare scrîșnet un gînd se domolește
în fiecare faptă o moarte mă păzește,
aceasta este viața, un vis: memento mori,
adu-mi mereu aminte, pleca-vor călătorii,
la margine de cale doi oameni se iubesc,
privindu-i cu tristețe și eu îmbătrînesc...
nu-mi place vinul ăsta cu gust de
scorțișoară,
nu-mi place nici izbînda pe calea cea
ușoară,
aceasta este viața: de gustibus; nu-ți place?
traiește altă viață sub altă carapace!
și crucea, ce e crucea, și ce poteci arată?
poteca spre vecie și cea spre niciodată?
și corpul, care corp se va arde-n
crematoriu?
și lumea, care lume trăiește-n purgatoriu?
aceasta este viața, un veni, vidi, vici,
o scurtă nebunie cu dragoste și vicii,
tu scrie, lasă joaca, poeme indecente,
aceasta este viața, un vis: festina lente!

Exil

Exil în camera obscură,
Acolo unde timpul static
Încremenește o figură,
Sfîrșitul unui enigmatic.

Exil în camera de gardă,
Înconjurat de reci halate,
Lumina-ncepe brusc să ardă,
Pupila-n ochiul sîng se zbate.

Exil în maximul pericol,
Globule albe decedate,
De la magnific la ridicol
Te-aruncă dulcile păcate.

Exil în camera de veghe,
Exil în starea hibernală,
Exil la miile de leghe,
Exil în groapa comunală.

Marea singurătate a zborului

adevărata lume este a celor singuri
știi și totuși te pierzi în mulțime
mergi lovindu-i cu umerii
pe toți ceilalți
și nimeni nu-și ridică
perechea ascunsă de aripi
poate că lumea este toată a ta
a celui rătăcit printre oameni
și cine să zboare
și cine știe calea
spre marea singurătate a zborului?

Cer fără scări

poți să privești așa la Cer
ca înecatul la suprafața apei
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mînă

poți să privești așa la Cer
ca la o țesătură fină de stele
cu care moartea-ți acoperă ochii
nimeni, dar nimeni nu-ți întinde o mînă

și mai poți să privești așa la Cer
ca la tavanul vecinului de deasupra
care se uită la tavanul vecinului de
deasupra
Dumnezeu locuiește la ultimul etaj
într-un Cer fără scări

